

LXXII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Afløsning af de ved Demarcationslinien om Kjøbenhavn paalagte Indskrænkninger samt om Bemyndigelse for Regjeringen til Afhændelse af en Deel af Kjøbenhavns Fæstningsværker paa Sjælland.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 3die Juni 1867.)

Swad de Tvivl angaaer, der ere blevne reiste om Retfærdigheden og Billigheden af at gøre Ophævelsen af de i Lovforslagets § 1 omhandlede Indskrænkninger afhængig af, at der betales Statskassen en saadan Afsløningssum, som Lovforslaget gaaer ud paa at normere, da har Udvalget ikke kunnet tillægge disse Tvivl nogen afgjørende Vægt. Efterat Forholdene have filllet sig saaledes, at det, naar man op-hæver de nævnte Indskrænkninger, der nu lov-ligen paahvile Eiendommene indenfor Demar-cationslinien, og som disses Eiere ikke have nogen retlig Fordring paa enten nu eller i Fremtiden at blive fritagne for, er at forudsæe, at en stærk Stigen af Eiendommenes Værdi vil indtræde, kunne vi ikke Andet end at ansee det for naturligt og forstandigt, at Staten, skjøndt den ikke finder Ind-skrænkningerne længer nødvendige, dog ikke af-skaffer dem uden Videre, og saaledes lader dem, der tilfældigviis netop paa den Tid, Affkaffel-sen skeer, have Eiendommene ihænde, vinde en be-tydelig Fordeel, de aldeles ikke have kunnet paaregne, men iftedet derfor forlanger, at i alt Fald en Deel af denne Binding skal ind-flyde i Statskassen, for hellere at komme hele Samfundet og de almindelige Statsmed end hine Enkelte tilgode. Det kan vel være, at der forhen har været Tid, da de omhandlede Indskrænkninger have været behandlede af Re-

gjeringen saaledes, at Eiere have kunnet troe, at den ikke lagde stor Vægt paa dem; men i Principet har deres lovlige Bestaaen dog væ-ret anerkjendt gjennem lange Tider, og i en Række af Aar har Regjeringens Myndighed til paa det omspurgte Terrain at forhindre ethvert Byggeforetagende været benyttet paa en saadan Maade, at en Tro hos Eiere paa, at Regjeringen skulde findes vil-lig til i en nær forestaaende Tid at give Bebyggelsen fri, hvis en saadan Tro nogenfinde har været tilstede, i alt Fald forlængst synes at maatte være ophørt. De her fremhævede Hensyn vilde naturligviis ikke kunne komme i Betragtning, hvis det lod sig antage, at de paagjældende Eiere havde et virkelig Retsskrav paa, selv imod Regjeringens Villie, at erholde Byggefrihed. Det kunde da ikke tilkomme den lovgivende Magt at gribe ind i denne Ret; men vi finde ingen Grund til at be-tvive, at, saalænge de Lovbestemmelser, der be-tage dem den nævnte Byggefrihed, ikke ad Lov-givningens Bei ere hævede, ville Domstolene ikke kunne ansee sig competente til at erklære dem for affkaffede, og ved den nærværende Lov at give Domstolene en Myndighed, som de ellers ikke havde, til at tage under Paaskjendelse, om Loven har gjort rigtigt i at fastsætte et Be-derlag for Afsløsningen, og om det ikke havde